

• **Rituály** – Lucie – Větu: „Na cvičení na mě nepočkají, takže se dávám kaši s ovocem, svetr mám naruby a dávám vyniknout přirozené kráse.“ jsem si zamilovala, je fantasticky vtipná a trefná. Poslední věta mi do textu nějak nesedí, na mě působí, jako by byla jen do počtu, chybí mi v ní důvtip předchozí věty.

Veronika – Už první věta se mi líbí díky úsměvné sebereflexi – motivuje mě číst se zájmem dál. Pointa je promyšlená, pobavila mě.

Alena – text na mě působí pozitivně, jako dovolenkové čtení. Líbí se mi závěr: „Závidím mu. Snídani i odvahu.“ Místo spojení: „Den začal. Pro oba.“ Bych ocenila něco významově bohatšího.

Jana – Text ve mně zanechal stopu, nutí mě přemýšlet, umožňuje mi hádat okolnosti, ale za mě zdůrazňuje hlavně lidskost v každodennosti, že každý má svá trápení, která si s sebou nese a učí se s nimi žít, a to se mi na tom textu moc líbí.

Zuzana – Líbí se mi popis aktivity, ale především vtipná dvojnásobnost poslední věty. Text by se mi líbil jako úvodní věty v knize popisující osobní příběh.

Monika – Líbila se mi první část textu i popis Itala. Závěr mě trochu zklamal, možná jsem ho správně nepochopila, ráda bych si tam přečetla nějakou výraznější pointu, s propojením k prvnímu odstavci. (Možná to má v sobě ta poslední věta, ve významu, že člověku tak dobře nechutná, když si to nezaslouží, ale nepůsobí to na mě jako úmysl.)

• **Lov slov** – Monika – Čtivě napsané, text má pro mě rytmus. Úsměvná pointa.

Jana – Text se mi líbil, protože popisuje to, co snad každý z nás někdy zažil – čekání na někoho, kdo nechodí včas. Jen ten pláč mi tam osobně nesedí, mohl by se mračit nebo smutnět, ale pláč mi nepřipadá ve vztahu k příběhu jako reálná reakce.

Kristýna – Oslovil mě především poslední odstavec. Text mi zní velice poeticky.

Zuzana – Zaujal mě už nadpis. V textu chvíli tápu, co je to za aktivitu, ale velmi mě to baví, a v okamžiku, kdy na to přicházím, mě to baví ještě víc. Celý text má pro mě skvělou, hravou energii.

• **Špatný text** – Zuzana – Promyšlené a vtipné.

• **Drabble z první věty** – Barbora – Bavila mě přímá řeč, závěr mě ale moc neoslovil.

• **Příběh v jedné větě** – Zuzana – Text se mi líbil, protože mě pointa překvapila i pobavila. Jen bych si asi na základě dojmu, který ve mně evokoval začátek věty, představovala Marcela, jak utíká ve spěchu naboso – ale příběh mi dává smysl a pobavil mě i díky těm tkaničkám.

Violeta Bajmaku

• **Rituály – Dobrý start** – Rituál, do kterého se vcítí každý, kdo přichází do práce před sedmou hodinou. Člověk z textu cítí vůni kávy a klid, text působí harmonicky.

Paní Veronika C. – Metafora s paní Colombovou mi přijde vhodně použitá. Líbí se mi i nečekané vyústění.

Návrat domů – Vtipný text, překvapivá pointa, představivost.

• **Lov slov – Fado bar** – Jsem překvapená výběrem prostředí, nevím, jestli si každý představí, kde se protagonistka nachází, ale u textu vnímám spíše důležitost příběhu, který vystihuje atmosféru.

Text, který cenzuruje... - Nepřijde mi nutné použití španělštiny ve slovenském textu, myslím, že to většina čtenářů vůbec nepochopí. Tím pádem „Pasarán“ ztrácí smysl. Jinak oceňuju plynulost textu, rozsah, obraznost. Použití sloves v tomto textu nevnímám jako omezující, autorka skvěle zachytila situace.

• **Příběh v jedné větě** – Zbytečný pád – Vtipný text, nápad.

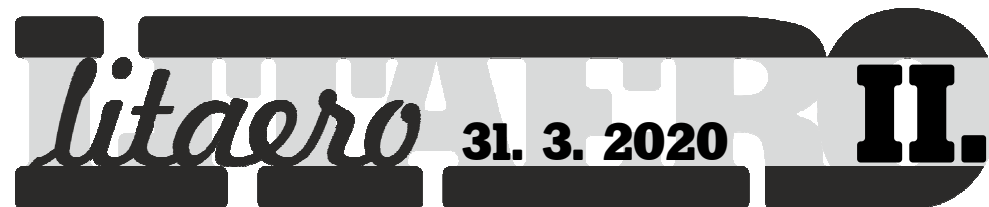
Lucie Trtilková

LitAero 2 / Jaro 2020 – Prostředí a První online lekce

Sestavil: Mathej Thomka pro literární workshop – Zážitkové psaní – Sedm dnů do týdne.

Autorky: Barbora Aradská, Violeta Bajmaku, Daniela Čechová, Zuzana Kniežová, Monika Pokorná, Jana Sváčková, Lucie Trtilková

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

SMS PŘÍBĚHY

Monika Pokorná

SMS o lásce na dálku za časů korony

TADY DOBRÝ. ZA DVA TÝDNY POJEDU ZA JANEM, DÍKY PRÁCI MŮŽU. ČEKÁ NA MĚ V BERLÍNĚ, JAK V OST-NĚMECKU. PROPAŠUJU MU DESINFEKCI. CÍTÍM SE JAKO ZÁPAĐÁK PŘED 30 LETY!

Zuzana Kniežová

SMS: A čo ten tvoji?

AAA, ROBILI SME TO NA KAMERKE.;) CITIM SA LAHKO, ZMURK ZMURK. BOL Z TOHO UPLNE NAMAKO. JEHO MENO JE MISO NOVAK A TIEZ ZO SLIACA, UPLNE AKO TEN TVOJ. NAHODICKA. ☺

Violeta Bajmaku

SMS o zklamání

POTKALA JSEM HO V METRU. PRÝ NEVOLAL, PROTOŽE NEMŮŽEME ZAJÍT NA VEČEŘI A ON VAŘIT NEUMÍ. VYSTOUPIL UŽ NA MUZEU. MĚLI JSME OBA ROUŠKU, ANI PUSU JSEM NEDOSTALA!

Barbora Aradská

SMS o tom, že ešte nespoznal moju mamku

ČAU! BOLA SOM NA RANDE V PARKU, SEDELI SME NA RÔZNYCH LAVIČKÁCH, KORONAVIR. PÁCHIL SA MI. PRIBLIŽILA SOM SA, DALA DOLE ŠATKU. MAL STRACH V OČIACH. HNEĎ UTIEKOL!

Zuzana Kniežová

SMS: Óda na Lektora

SLAVME SLAVNE SLAVU SLAVUV SLAVNYCH! DOBRE TO ROBIS, AJ PRISNY SI, LUBI SA MI TO. SPRAVODLIVY VLADAR, TOZ POKRACUJ A CEPUJ NAS I DALEJ. ONO SA TI TO RAZ VRATI. ☺

Barbora Aradská

SMS o rôznych planétach

AHOJ MATEJ, VĎAKA ZA TRPEZLIVOSŤ. UKAZUJEŠ MI RÔZNE UHLY, AKO SA POZERAŤ NA SVET. BAVÍ MA, ŽE MÔŽEM EXPERIMENTOVAŤ. MÁM RADOSŤ A NAKONIEC, O ČOM INOM TO MÁ BYŤ?

Violeta Bajmaku

SMS o tzv. best practice

V PRÁCI SE ROKY SNAŽÍME O DIGITALIZACI. NÁŠ KURZ SE BĚHEM TÝDNE UPGRADOVAL NA E-LEARNING. ZAPAMATOVALA JSEM SI RECEPT: STAČÍ SI ZÍSKAT KAŽDÉHO ÚČASTNÍKA.

Barbora Aradská**SMS o trefných výhovorkách**

MATEJ, TAK ZAS NESTÍHAM! VČERA PRÁCA, DNES DEPRESIA, ZAJTRA KORONAVÍRUS. TERAZ SA MI REŠTARTOVAL POČÍTAČ. SVET JE PROTI MNE A KREATÍVNEMU PÍSANIU. PREPÁČ MI TO!

Zuzana Kniežová**SMS: Sorka**

AHOJ MATHEJ, SORKA, ZASE MI TO NEVYCHADZA. CO STIHAM, PISEM. CO NESTIHAM, NEPISEM. ALE SNAZIM SA PISAT VELA A VIAC, DOKONCA LEPSIE. VIDIME SA NIEKEDY PO VIRE?

Violeta Bajmaku**SMS o promyšlené výmluvě**

V METRU SI MÁM KAM SEDNOUT, ALE NA MĚ TAM SEDÁ DEPRESE. NEŽ JI ZE SEBE DOMA OKLEPU, A TO CHVÍLI TRVÁ, NEMŮŽU PSÁT. PROTO NESTÍHÁM TVORIŤ. PROMIŇ.

DRABBLE O PROSTŘEDÍ**Jana Sváčková****ZOO**

Asi blázním!

„To jsme dva,“ odvětí Pavel. Naproti nám běží pávi, volavky a pštrosi.

Manžel utrousí: „Brňáci zase něco vymysleli!“

„Pobíhajícími ptáky chce ZOO zaujmout návštěvníky,“ mudruji.

„Stůj!“

„Co zase?“ zavrčím.

Vlci! Celá smečka. Blíží se k nám. Zlé pohledy signalizují chuť lovit. Z tlam jim stékají sliny, blíží se k nám.

„Zdrhneme!“

„Ani se nehni!“

Zazní hlášení: „Žádáme návštěvníky, aby urychleně opustili ZOO z důvodu výpadku elektriky a otevření se některých výběhů se zvířaty!“

„Jano, slyším dusot!“

Stádo laní prchá po mezi. Vlci zpozorní, vyběhnou jejich směrem.

Za řevu utíkáme k východu. Víme, co nastalo.

Tady jsem naposledy!

V JEDNÉ VĚTĚ**Daniela Čechová****Nešťestí šůry**

Štěpán si strčil vrácené mince do kapsy, v mírném předklonu se zakousl do párku v rohlíku, aby mu kombinace kečupu a hořčice neukápla na leděmodré tričko, vzápětí se zděsil, když si všiml, že na jedné z jeho nových běžových tenisek právě přistála nálož žlutočervené omáčky.

Barbora Aradská**Čo bolo a nebude**

Martin zazrie plačúcu blondínku v ružových šatách sediacu na lavičke, podáva jej látkovú vreckovku, ona ho gestom ruky odmietne, pozrie sa na hodinky a odchádza.

LOV SLOV**Daniela Čechová****Jak získat srdce ženy?**

Přicházím. Sedám si, rozhlížím se.

Nalévá.

Ťukáme si.

Napiju se, vyprávím. Rozhlížím se. Čekám. Poslouchám.

Napije se. Krájí, vaří, míchá. Poslouchá.

Roztávám. Pozoruji, čekám.

Smějeme se, pijeme.

Obaluje, smaží, obrací. Vypráví.

Poslouchám, čichám, těším se.

Vyskočím! Vykřiknu!

Hasíme!

RITUÁLY**Daniela Čechová****Jak si zlepšit pondělní ráno**

Každou neděli večer si myju vlasy.

Šampon i kondicionér moc hezky voní. Vylezu z koupenny. Zítra ráno si nechám vlasy rozpuštěné. To je mnohem hezčí, než mít culík. Šla bych rovnou do postele, ale máma mi vždycky říkála: „Danielo, vyfénuj si ty vlasy, nebo nastydeň.“

Tak si je jdu vyfénovat.

Barbora Aradská**Zajtra si ťa možno nevšimnem**

Vstupujem do podchodu metra a zazriem žobráka. Toho, ktorý tam je každý deň, no dnes sa nám nečakane stretávajú pohľady. Chcem sa postaviť do rady na eskalátor, ale rozhodnem sa otočiť. Zašmátram v kabelke a vytáhum jablko.

„Volám sa Barbora!“
Starček zdvihne hlavu a vďačne si zoberie jablko.

„Jozef,“ odpovedá.

Violeta Bajmaku Nečekaný obrat

Venku mrzne a mně se nechce čekat. Přiblížím se ke vchodu a přemyslím, jestli vzít za kliku. Zdá se, že je tam rušno. Možná nejsem jediná, která dorazila o hodinu dřív.

Otevírám dveře a z nich se na mě vyvalí rytmické zvuky ethna. Hudba je tak hlasitá, že neslyším nic dalšího.

Rozhlížím se. Raději neodkládám kabelku a kabát, snad jsem vpadla na probíhající hodinu jiného kurzu. Procházím kolem věšáku pro kurzisty a překvapuje mě, že není zatížen ani jedinou bundou. Opatrnými kroky změřím místnost a nahlédnu za roh.

Moje brada padá.

Koncentruji se na obraz scény před sebou. Neodvažuji se ani mrknout.

Lektor se rozbíhá po koberci ke stěně, odráží se a vrací v saltu zpět na podlahu. Desítky knih v blízké polici se otřesou a některé z nich dokonce spadnou na bok.

Lektor si všimne, že má diváka. Nijak ho to nepoleká, usmívá se. Po krátkém zaváhání mi svěřuje svá chrastítka a divoce se roztančí.

Barbora Aradská Ticho křičet

Dvaja zahalení mladíci bežia po ulici s batohmi na chrbte. Noc je tichá a ulica je úplne prázdna. Lampy slabo svietia, jedna nepravidelne bliká. Zbiehajú pod most.

„Včera ste to zvládli?“ pýta sa dychčiac Marek.

„Mali sme trochu problémy,“ zašeptá Matej.

„Načapali nás, a museli sme bežať, preliezal som plot a roztrhol si džínsy. Našťastie nikoho nechytli.“

Rozhliada sa a zhadzuje na zem batoh. Chvíľu v ňom šmátra, vyberie rúšku a nasadí si ju. Druhú hádže Marekovi.

„Chytaj. Máš všetko? Zohnal si tú zlatú?“ zapaľuje si a opiera sa o stenu.

„Áno, bolo to v pohode!“ Marek tiež šmátra v batohu. Až vytiahne zlatý sprej.

„Tak čo tam dáme dnes, šéfe?“

Matej si potiahne, vytiahne plastové vrečko a vloží doňho cigaretu. Chytí sprej a s ľahkým pohybom píše: „Slobodu slova.“

Zuzana Kniežová Dobrá smrť

Svetlo prenikajúce cez okenice vytvorilo na červených parketách svetelné roky, po ktorých Pablo unikal do minulosti.

Usmieval sa v hojdamom kresle a pohmkával si melódiu Guantanamery.

„Už bolo načase!“ Postavil sa, nasadil si na hlavu sombrero, z ktorého visela kľúčenková alpaka.

Tá prebehla od kresla do kúta k posteli s baldachýnom a zamávala na Pabla. Z nebies sa spustili laná s pripnutými pohľadnicami zo všetkých miest, ktoré Pablo navštívil.

Čajník vypustil parnú loď z Veracruz, ktorú parníkový tvar začal nudiť, a tak sa zmenila na lampión.

Pablo nasledoval alpaku do nebies, až kým z neho neostala v mexickom lete iba inováť.

Violeta Bajmaku Vzhŕu za rodinou

Proběhla do pokoje a schovala se do rakety, která ji zlákala růžovou barvou.

Do průlezu postavil kakao a ona zahlédla jeho kolena.

„Nelez sem, jsi moc velký!“ zatarasila průlez polštářem.

„Ale žádný astronaut nechce být nahoře sám.“

„Sám jsi říkal, že mamka je v nebičku!“ opřela se o stěnu a začala kopat do hraček. Začínala znovu posmrkávat.

„Určitě by chtěla, aby sis hrála s dětmi na hřišti. Těší se na tebe.“

Odvážně se proplazil dovnitř a chytil její nosík do kapesníku.

Z kapsy mu vypadly klíče, její očka je hypnotizovala. Uvědomil si, že v děčáku má horší postavení než bachař.

Barbora Aradská Únik do reality

Opatrovateľka s vážnym výrazom v tvári vylepuje na dvere domova ceduľu: „Se prohiben todas las visitas.“

Otočí sa do miestnosti plnej starčekov a vyhlási: „Je tu pandémia, je to vážne, všetci môžete zomrieť.“

„No, konečne! Deväťdesiat rokov na tejto planéte mi už stačili. Len tá fajka mi bude chýbať!“ zareaguje starček sediaci vedľa aloe na vozíku.

Mária sa zahľadí na ceduľku a zmraští tvár.

„Je čas ísť,“ pomyslí si a odchádza do ošetrovne. Sadne si na stoličku a čaká.

Po nočnej kontrole si nasadí klobúk, natrie si svoje plné pery balzomom s príchuťou jahody a cez dvere sa vytráca von.

VĚCI, KTERÉ PŘEKVAPÍ**Violeta Bajmaku****Granule**

Prochází se mezi starými těžkými stroji a jeho nohy se vyhýbají malým granulím jedu na krysy, který se ledabyle válí v prachu na prkenné podlaze celé výrobní haly.

Čím více se vzdaluje od vchodu, zatuchlý vzduch se mění v silný zápach, zamíří k oknům, aby po dlouhých měsících od pohřbu, naplněných rodinnými tahanicemi, pustil čerstvý vzduch.

Pod okny zastaví, leží tam mrtvé štěně, kolem něho víří hejno much omámených nasládlým odérem rozkládajícího se masa.

Ve skladu by mohl být igelitový pytel, vzmuží se nakonec, a když šmátrá po vypínači, hořce si uvědomí, že elektřina je odstřižená.

Ostré světlo telefonu a výhružné zavrčení probouzí chlupaté knedlíčky schované za rozkročenou pohublou fenou a on nalézá ve svém dědictví o několik položek víc, než stálo v notářské listině.

Violeta Bajmaku**Co může znamenat dědictví**

Prochází se mezi starými těžkými stroji a jeho nohy se vyhýbají malým granulím jedu na krysy, které se válí v prachu na prkenné podlaze výrobní haly.

Zatuchlý vzduch a silící pocit zahořklosti ho dusí stále víc, ale uklidňuje ho vědomí, že už to nebude trvat dlouho a na místo zavane čerstvý vzduch.

Už dost lítosti, napomene se a vydává se ven ze dveří, dál od rozmístěných výbušnin.

Třesoucima se rukama tiskne dálkový ovladač, který vyrobil podle video návodu doplněného o záběry mostu kdesi v Donbasu.

Během rychlého úprku doufá, že spory, které po smrti dědečka trhají jeho rodinu, ukončí společná ztráta dědictví.

Zuzana Kniežová**Na večnosti**

Za dverami miestnosti s nápisom „Večnost“ sa ozývalo unavené, neprestávajúce tikanie päťdesiatich hodín visiaticich na začiernených stenách.

Malý Duch stál oproti jedným z nich a pokúšal sa uchopiť sekundovú ručičku. Otočil sa za zvukom kukučkových hodín, aby zistil, že namiesto vtáka z nich vyletel zapálený dynamit.

Malý Duch na naň hodil celým svojím bytím, aby miestnosť zachránil pred výbuchom, ale trhavina explodovala. Malý Duch si spomenul na vlastnú nehmotnosť a uvedomil si, že zomrieť môže len raz a naveky.

TAJNÝ ŽIVOT LEKTORA TVŮRČÍHO PSANÍ**Daniela Čechová****Obživa**

Mathej vytáhl z pračky veverčí kůži a začal ji fénovat. *Škoda*, pomyslel si. *Ta Mončina povídka byla dobrá. Kdyby kurzy psaní líp vynášely, nemusel bych po nocích vycpávat a pak prodávat veverky.*

Zuzana Kniežová**Hľadanie**

Sedel v električke a hľadal ju pohľadom. Pri každom zazvonení zvončeka na zastávke sledoval, či sa nezjaví

„Ako taký Pavlovov pes,“ pomyslel si.

Vedľa neho si sadla žena s vlasmi farby vína, aké mohla mať Ona.

„Len slabá napodobenina,“ presviedčal samého seba.

Sklamaný vystúpil z električky a vydal sa k Rígrákom, aby stihol západ Slnka. Tušil, že nemá rada lacné cliché, ale skúsil to.

Sady boli plné párikov a skupiniek rozjarených ľudí. Zurčalo to tam monológmi, dialógmi i tichým porozumením. Sadol si na lavičku rozhodnutý, že bude chvíľu načúvať. Dúfal, že takto ju nájde rýchlejšie.

Odchádzal z parku namrzený, keď mu pohľad padol na sedmokrásku. Odtrhol ju a nahnevane lupienok po lupienku odpočítaval: „Nájdem ju, nenájdem ju...“

Zvečerievalo sa, keď sa vracal domov. Zjedol pozostatky niečoho, čo bolo včera ešte živé.

„Už nikdy ju nenájdem,“ prepadal sebaľútosťou. Zo spálne sa ozval šuchot perín.

Neveriacky otvoril dvere do jeho najobľúbenejšej miestnosti.

„Ahoj, kde si sa túlal? Potrebovala som si chvíľu odpočinúť.“

Usmial sa na ňu s vďakou. Sadol si za stôl a začal písať.

Monika Pokorná
Run! Ale kam?

„Statkář zase demonstrativně zabíjí hřebíky, aby bylo jasno, kdo tu má velení,“ slepice hrabou na prosluněném dvorku barokního statku.

„Koukej, jak paní hází kýblem, jen aby jí neulítl. Pěkně to v ní vře,“ slepička posměšně vyryje zobákem do hlíny znak blesku.

„Do hnoje!“ Voda z kýblu přistála až na rozpadající se prasečinec hned vedle slepičince.

„Snad to nezbudilo Štětinače?!“

Vylekaný Štětinač našťavně zafuní a škube sebou. Pomalu otevírá oči, snaží se zorientovat, První, co vidí jsou slepice.

Paní se rozhodne mu přidat slámu na podestýlku, ve snaze ho uklidnit. Otevře dvířka, slintající štětinač se jí mezi nohama prosmýkne a řítí se pomstychtivě přímo ke kurníku.

„Sestro, vzchop se, leť!“

Slepice doskáčou po hromadě kompostu na vršek plotu a přelétají přes plot.

„To je nefér!“

„Mlč a prchej!“

Dopadají na prašnou cestu za plotem.

Slyší řádění Štětinače a trýznivé kdákání Běluše.

„Slepice marnivá, natřásá se před kohoutem. Ať jí to stojí život.“

„To je fuk, běž dál, sestro, mizíme!“

Obě slepice uhání cestou, lesíkem až k rybníku, na kterém se sluní plovoucí kachny.

Mladší vstoupí až do vody, ale svižně vyběhne zase zpět. Starší slepice si usedá na plácek s trávou a hledí do dále na obzor rybníka.

„Jsme volné,“ prohlašuje vítězoslavně.

„Co budeme žrát?“ kvokne její sestra nejistě a vyhýbá se podezřívavým pohledům kachen.

Zuzana Kniežová
Už zase

Prebral sa v temnom lome. Tentokrát už chápal, že sa vecí nedotkne, navždy bude levitovať priestorom a prizerať sa tomu, ako sa veci okolo neho menia a on s nimi nič nedokáže urobiť.

Prepadla ho existenciálna úzkosť, práve v momente, keď ktosi do lomu hodil dynamit.

„Chvalabohu!“ pomyslel si. Stotinu pred detonáciou si však uvedomil, že zomrieť môže len raz.

Monika Pokorná
Hospoda U pardála 1

/provinční horror B žánrových filmů/

U pardála vrcholí atmosféra fotbalového finále, chlapi hlasitě komentují přenos v televizi, spanilá Vanesa sekáčkem porcuje klobásky, jen nadržžený Evžen hypnotizovaně sleduje Vanesino pozadí.

„Gól!“ radují se chlapi a Evžen pleská Vanesu přes zadnici. Vanesa se lekne tak, že si sekáčkem usekne ruku a v mdlobách se klátí k zemi.

„Ty hovado sexuální!“ chlapi nevěřícně civí na Evžena, ten rudne a třese se. Zmatené štěně vylézá z tašky a olizuje proud krve kolem jejího zápěstí.

Monika Pokorná
Hospoda U pardála 2

/provinční drama B žánrových filmů/

U pardála vrcholí atmosféra fotbalového finále, chlapi hlasitě komentují přenos v televizi, spanilá Vanesa sekáčkem porcuje klobásky, nadržžený Evžen sleduje Vanesino pozadí a když zazní Gól, Evžen plácne Vanesu přes zadnici.

Hospodská podpatkem přišlápne své tajně propašované štěně, ječí „Ty hovado sexuální!“ a snaží se štěňátko oživit.

Zrudlý Evžen, neví, jestli je mu líto více štěněte, své ztrácející se erekce nebo Vanesy samotné.

K údivu všech vyloví z útrob Vanesiny kožené kabelky fialový vibrátor a střídavým zapnutím a vypnutím dává štěňátku srdeční masáž.

To po chvíli vyštěkne, otřepe se a Evžen cítí pod kalhoty znovu cosi rostoucího, mizí v objetí dojaté Vanesy.

JAK JE SLYŠET PŘÍBĚH**Zuzana Kniežová****Člup!**

Ako Žaba Na Okraji Lekna často vídavam Mužov, ktorých si v lete najme sused na špinavú prácu.

Tohtoročný Týpek prišiel včera. On a jemu podobní si myslia, že drevo sa má rúbať počas najbrutálnejšej letnej spary. Dnešok nie je výnimkou. Aj môj rybník schovaný v tóni lesa hneď za samotou je teplejší.

Muž sa po hodinách rúbania chce napiť, ale zaseknutý vodovodný kohútik len zaškrípe a nedaruje mu ani kvapku. Cícerky potu mu stekajú po tvári, vyzerá akoby vyšiel z kováčskej vyhne, slaboch.

Susedov syn Matej má z týchto Úbožiakov radosť. Vychádza z domu s čerstvou zmrzkou v ruke. Zastane pred plotom a sleduje polonahého zúfalca hľadajúceho vodu.

Líže zmrzlinu pomaly, precízne a s chuťou. Vkladá si ju do úst a znalecky zmrzku v ústach roztopí.

Muž mu venuje krátky pohľad. Potrebuje sa okamžite osviežiť. Vyštartuje za Matejom a naháňa ho, až kým Matej za sebou nezabuchne dvere na aute, aby sa pred vysmädnutým šialencom schoval.

Už sa mi nato nechce pozerať!

Zoskočím z lekna do vábivého jazierka, len tak člupne.

Chudák spozornie a pochopí, že voda je blízko. Jedným skokom je v rybníku pod leknom i on.

Violeta Bajmaku**Uspěchané pondělní ráno**

Stařík krmí kousky starého pečiva kačeny a ze své lavičky pozoruje skupinu do půl těla svlečených dělníků, jak se opalují při opravě chodníku.

Vyruší je klapot dámských podpatků, zvedají oči a skenují blížící se brunetu v elegantním kostýmku, která spěchá příliš na to, aby dbala na výstražnou značku.

Překračuje díru v chodníku, ale uvolněná kostka se zvrtně a ulamuje vysoký podpatek. Nalíčená ústa zoufale zaklejí a po trapných vteřinách škodolibého chlapského smíchu dámská postava odkulhá k volnému kraji lavičky.

Pracovní pohovor je ztracen, začíná nabírat, ale v tom se před ní zjeví chlupatá hrud.

„Stůjte, nepřibližujte se!“ vykřikuje úzkostně. Panicky se jí rozbuší srdce, pevně obejmě rozbitou lodičku.

Těká očima k starém muži, hledá v něm spojence, ale v jeho očích vidí jen zvědavost.

„Nechtěl jsem vás vylekat,“ hromotluk omluvně ustupuje o krok zpět. „Já jen, že bych vám to mohl slepit!“ Ukazuje v mozolnaté dlani vteřinové lepídllo.

Barbora Aradská**Lucia pomstiteľka**

Jozef rytmicky zatľáka do dosky klinec. Vychádza zo stodoly s doskou v rukách. Zastavuje sa na terase, zhlboka sa nadýchne čerstvého vzduchu a odpije si z teplého čaju. Stará čierna mačka Lucia ho víta pradením.

Pretiahne sa a nasleduje Jozefa so zdvihnutým chvostom. Jozef mieri ku kurínu a pribíja dosku. „Koniec zábavy, drahá Lucka!“

Mačka sa mu chvíľu obšmieta okolo nôh. Jej pozornosť však upúta pohyb sliepky. Skrčí sa, prižmúri oči a chce zaútočiť. Sliepky sa tisnú do rohu a nervózne kotkodákajú. Jozef s klúdom pohladí Luciu po hlave, čím ju úplne rozhodí a zatľčie posledný klinec.

Jana Sváčková**Nešťastná farma**

Franta zamilovaně pozoruje kopcovitou krajinu lemující ošuntělou, neprosperující farmu.

Za zpěvu ptáků a vrzajících dvířek stlouká hbitě v kůlně bednu.

Hotovou jí vynáší na dvorek a pokračuje s ní do chlívků, kde chrochtá prase. Kopne do slepic, které mu lezou pod nohy.

Z temného rohu bere do rukou ušmudlaný ruksak a vkládá ho do bedny.

S rachotem z něj vypadne zlatý kalich, zlodějna z místního kostela.

Ztuhne. Vidět ho sousedé, jeho, pobožného člověka!

Netuší, že manželka již delší dobu sleduje jeho počínání. Je ve stresu a nevnímá její vzdalující se krůčky.

Stoupá s břemenem do kopce, funí. Na vrcholu chvíli odpočívá.

V dále vidí zarostlý rybník, na něm se houpe ukotvená pramička.

Má strach, aby ho nikdo neviděl. Pospíchá, neslyší hlučné kvákání žab, ani hlasitý projev ptáků.

Vlézá do loďky a začíná pádlovat. Voda začvachtá.

U zatopené vrby spouští se šplouchnutím krabici do vody.

Vrací se na břeh zklidněný.

Věří, a doufá, že splní slib, který dal otci, že farmu neprodá.

Už jen najít sběratele. Zisk ze zlata jí zachrání.